

Sygn. akt IV U 1352/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 maja 2014 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Natalia Lipińska

Protokolant: stażysta Monika Barwacz

po rozpoznaniu w dniu 21 maja 2014 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania Ł. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 18 kwietnia 2013 roku nr (...)

w sprawie Ł. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu się Ł. K. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od dnia 01 lutego 2013 roku na stałe.

Sygn. akt IV U 1352/13

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 21 maja 2014 r.

Decyzją z dnia 18 kwietnia 2013 r., nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., na podstawie przepisów ustawy z dnia

17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych

(Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz przepisów ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2009 r. Nr 167, poz. 1322 ze zm.), odmówił Ł. K. przyznania prawa do renty szkoleniowej, ponieważ Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 20 marca 2013 r. orzekła co prawda, że w przypadku ubezpieczonego celowe jest przekwalifikowanie zawodowe ze względu na niezdolność do pracy w dotychczasowym zawodzie, jednak wnioskodawca osiąga przychód z tytułu działalności zarobkowej, co w myśl art. 64 ustawy

z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS uniemożliwia przyznanie mu prawa do świadczenia.

Odwołanie od tej decyzji wniósł Ł. K., domagając się jej zmiany

i przyznania mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. W uzasadnieniu odwołujący podniósł, że zaskarżona decyzja jest dla niego krzywdząca, ponieważ wskutek doznanego wypadku przy

pracy pobierał już rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z tym wypadkiem, a stan jego zdrowia nie uległ poprawie

i nadal uniemożliwia mu wykonywanie pracy zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji.

W odpowiedzi na odwołanie, organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Bezsporne w niniejszej sprawie było, że (...), urodzony (...)

(...)r., z zawodu jest technikiem mechanikiem rolnictwa, a przed wypadkiem pracował jako sortowacz odpadów wtórnych. W dniu 30 marca 2007 r. odwołujący uległ wypadkowi w pracy doznając urazu zmiążdżeniowego ręki i przedramienia prawego, co doprowadziło do urazowej amputacji palca II i III ręki prawej, utrwalonego przykurczu zgięciowego palca IV i otwartego złamania kości promieniowej prawej.

Od 1 grudnia 2008 r. do 31 stycznia 2013 r. ubezpieczony był uprawniony do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

W dniu 18 stycznia 2013 r. wystąpił zaś do organu rentowego z wnioskiem o ponowne przyznanie mu prawa do tego świadczenia.

Zaskarżoną decyzją z dnia 18 kwietnia 2013 r. ZUS Oddział w T. odmówił wnioskodawcy przyznania prawa do renty szkoleniowej, ponieważ Komisja Lekarska ZUS

w orzeczeniu z dnia 20 marca 2013 r. orzekła co prawda, że w przypadku ubezpieczonego celowe jest przekwalifikowanie zawodowe ze względu na niezdolność do pracy

w dotychczasowym zawodzie, jednak wnioskodawca osiąga przychód z tytułu działalności zarobkowej, co w myśl art. 64 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS uniemożliwia mu przyznanie prawa do świadczenia.

(okoliczności bezsporne)

Nadto Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

Lekarz Orzecznik ZUS w opinii lekarskiej z dnia 14 lutego 2013 r. stwierdził u odwołującego:

- stan po pourazowej amputacji palców II i III dłoni prawej (w 2007 r.) z przykurczem zgięciowym palca IV i znacznym upośledzeniem funkcji chwytnej prawej dłoni.

W konsekwencji, Lekarz Orzecznik ZUS uznał, że odwołujący jest nadal osobą częściowo niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres do 28 lutego

2015 r.

Na skutek zarzutu wadliwości tego orzeczenia, sprawa skierowana została do Komisji Lekarskiej ZUS, która w opinii lekarskiej z dnia 20 marca 2013 r., rozpoznała u badanego:

- przebyty uraz zmiążdżeniowy ręki prawej z amputacją palców II i III ręki prawej oraz przykurczem zgięciowym palca IV,
- stan po leczeniu operacyjnym stawu rzekomego kości promieniowej prawej.

W konsekwencji, Komisja Lekarska ZUS uznała, że w przypadku ubezpieczonego celowe jest przekwalifikowanie zawodowe ze względu na niezdolność do pracy, która pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy w dotychczasowym zawodzie.

Orzeczenie to legło u podstaw wydania zaskarżonej decyzji.

dowód:

- orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 14.02.2013 r.- k. 38v cz. V akt ZUS,
- orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 20.03.2013 r.- k. 43 cz. V akt ZUS.

W celu stwierdzenia, czy i w jakim stopniu odwołujący jest niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych

(Dz. U. z 2009 r. Nr 167, poz. 1322 ze zm.) oraz art. 12 i art. 13 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r.,

Nr 153, poz. 1227 ze zm.), czy istniejąca poprzednio częściowa niezdolność do pracy

w związku z wypadkiem przy pracy ustała, czy nastąpiła poprawa stanu zdrowia i na czym polega, kiedy powstała ewentualna niezdolność do pracy w związku z wypadkiem przy pracy i czy nadal jest to częściowa niezdolność do pracy w związku z wypadkiem przy pracy oraz czy odwołujący utracił zdolność do pracy w wykonywanym zawodzie i celowe jest w jego przypadku przekwalifikowanie zawodowe, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych: lek. med. J. S. specjalisty neurologa i lek. med. J. S. (1) specjalisty chirurga ortopedy- traumatologa.

Biegli neurolog i chirurg ortopeda- traumatolog zdiagnozowali u odwołującego:

- przebyty uraz zmiążdzeniowy ręki prawej z amputacją palców II i III oraz przykurczem zgięciowym palca IV.

W oparciu o przeprowadzone badanie oraz wyniki badań specjalistycznych uznali, że odwołujący jest osobą częściowo niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od 1 lutego 2013 r. na stałe i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

W uzasadnieniu opinii podali, że brak jest możliwości poprawy u badanego stanu funkcji ręki prawej w stopniu umożliwiającym stwierdzenie zdolności do pracy. Stan dłoni powodujący całkowitą dysfunkcję dłoni prawej, postępujące zmiany wtórne (zaniki mięśniowe na ramieniu o 2 cm, na przedramieniu o 4 cm, ograniczenie znacznego stopnia ruchomości w nadgarstku prawym oraz w łokciu prawym i barku prawym) i progresywne zmiany zwyrodnieniowe w obrębie kończyny górnej prawej, w związku z brakiem możliwości poprawy, uzasadniają uznanie badanego za osobę trwale częściowo niezdolną do pracy. Kończyna górna prawa jest bezużyteczna.

dowód:

- opinia sądowo- lekarska z dnia 19.11.2013 r.- k. 9-11,
- opinia uzupełniająca z dnia 31.03.2014 r.- k. 26,

Sąd w całości podzielił opinię biegłych sądowych, uzupełnioną w dniu 31 marca

2014 r., uznając, że zawiera ona kompleksową ocenę stanu organizmu odwołującego, a nadto uwzględnia wpływ rozpoznanych u niego schorzeń na zdolność do pracy w związku

z wypadkiem przy pracy. Sąd uznał, iż charakterystyka schorzeń została przez biegłych oceniona prawidłowo z punktu widzenia zasad logiki, przy wykorzystaniu wiedzy specjalistycznej popartej doświadczeniem osób sporządzających opinię. W tej mierze, Sąd podzielił wnioski biegłych sądowych odnośnie trwałej częściowej niezdolności badanego do pracy w związku z wypadkiem przy pracy oraz braku rokowania co do odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu w przypadku w/w. Zauważyć przy tym trzeba, że opinia wydana została przez biegłych sądowych o specjalnościach adekwatnych do schorzeń zdiagnozowanych u wnioskodawcy. Nadto podkreślić należy, że opiniujący w sprawie biegli swoje ustalenia i wnioski wywiedli po szczegółowej analizie całości dokumentacji medycznej oraz badaniu odwołującego.

W piśmie procesowym z dnia 18 lutego 2014 r. (data prezentaty: 19 lutego 2014 r.) organ rentowy wniósł o dopuszczenie w sprawie dowodu z opinii uzupełniającej biegłych neurologa i chirurga ortopeda- traumatologa celem uzasadnienia przyczyn, dla których biegli uznali, że wnioskodawca nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu zawodowym. W ocenie ZUS, brak takiego uzasadnienia powoduje, że opinia i zawarty w niej wniosek o trwałej niezdolności do pracy u 29 letniego mężczyzny ze średnim wykształceniem technicznym jest wadliwa.

Sąd dowód taki dopuścił.

W opinii uzupełniającej z dnia 31 marca 2014 r. biegli neurolog i chirurg ortopeda- traumatolog w pełni podtrzymali wnioski wynikające z opinii zasadniczej. Ustosunkowując się do podniesionego zarzutu, wyraźnie podali, że opiniowany z rozpoznaną dysfunkcją kończyny górnej prawej jest osobą trwale niezdolną do pracy i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, ponieważ kończyna górna prawa jest u niego bezużyteczna. Biegli podali przy tym, że można co prawda przyuczyć odwołującego do wykonywania jakiejś czynności pracy lewą ręką, ale w taki sposób nie odzyska on zdolności do pracy.

Wydana w sprawie opinia jest zatem jasna, w sposób przejrzysty obrazuje stan zdrowia ubezpieczonego i w oparciu o aktualne wskazania wiedzy medycznej kategorycznie rozstrzyga kwestię wpływu stwierdzonych u niego schorzeń na zdolność do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Odpowiada też na wszystkie istotne pytania, w pełni realizując dyspozycję Sądu wyrażoną w sentencji postanowienia o powołaniu biegłych sądowych. Biegli ci na podstawie badania odwołującego, które przeprowadzone zostało dokładnie, zgodnie

z obowiązującymi w tym zakresie standardami, oraz analizy dokumentacji medycznej znajdującej się w aktach organu rentowego, w tym wyników badań specjalistycznych, dokonali prawidłowego rozpoznania i sformułowali ostateczne wnioski, które są przekonujące. Wydana w sprawie opinia jest pełna, jasna i poprawna metodologicznie.

W szczególności wydający ją specjaliści dokonali oceny stanu zdrowia wnioskodawcy

z punktu widzenia kryteriów określonych dyspozycją art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS- wyraźnie wskazując, że opiniowany z uwagi na przebyty uraz zmiążdzeniowy ręki prawej z amputacją palców II i III oraz przykurczem zgięciowym palca IV jest osobą częściowo niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od 1 lutego 2013 r. na stałe i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Uwzględniając powyższe, na podstawie tej właśnie opinii, ocenionej pozytywnie, zgodnie z kryteriami zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłych, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków, Sąd oparł swoje rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie.

Pozostałe okoliczności sprawy Sąd uznał za bezsporne, gdyż nie były w żaden sposób kwestionowane przez strony, zaś dokumenty przedstawione na ich stwierdzenie nie budziły wątpliwości Sądu co do ich autentyczności.

Sąd rozważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Istotą sporu w niniejszej sprawie było ustalenie, czy odwołującemu Ł. K. przysługuje prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2009 r. Nr 167, poz. 1322 ze zm.), ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy.

Równocześnie w myśl art. 3 ust. 1 powołanej ustawy, za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą: podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych, podczas lub w związku z

wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy nawet bez polecenia, w czasie pozostawiania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

Na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, przy ustalaniu między innymi prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy.

W myśl art. 107 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy oraz wysokość tych świadczeń ulega zmianie, jeżeli w wyniku badania lekarskiego, przeprowadzonego na wniosek lub z urzędu, ustalono zmianę stopnia niezdolności do pracy, brak tej niezdolności lub jej ponowne powstanie.

Jak stanowi art. 57 ust. 1 tej ustawy, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące przesłanki:

- 1) jest niezdolny do pracy;
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust.1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit.b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit.a, pkt 10 lit.a, pkt 11-12, 13 lit.a, pkt 14 lit.a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, 5 lit.a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Zgodnie z dyspozycją art. 12 ustawy, niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

W myśl ust. 2 powołanego artykułu, całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast stosownie do ust. 3, częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Równocześnie w myśl art. 13 ustawy, przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania tej zdolności uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia, jak również możliwość wykonywania dotychczasowej pracy, względnie możliwość przekwalifikowania zawodowego. Zgodnie z ust. 2 tego artykułu, trwałą niezdolność do pracy orzeka się, jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy.

Jak wynika z opinii biegłych neurologa i chirurga ortopedy- traumatologa, odwołujący z powodu przebytego urazu zmiążdżeniowego ręki prawej z amputacją palców

II i III oraz przykurczem zgięciowym palca IV jest osobą częściowo niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od 1 lutego 2013 r. na stałe i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Skoro więc zaskarżona przez Ł. K. decyzja ZUS Oddział

w T. z dnia 18 kwietnia 2013 r. nie była zasadna, należało uwzględnić jego odwołanie, przyjmując jako podstawę prawną takiego rozstrzygnięcia powołane wyżej przepisy prawa materialnego.

Tym samym, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał odwołującemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1 lutego 2013 r. na stałe.

(...)